

"Pro pána Jána! Ten chlap vůbec neumí hrát na kytaru!" křičí napůl zoufale a napůl udiveně starší ženský hlas asi metr za mími zády. Všechnu ostatní vřavu, která se právě rozpoutala hledištěm pražské Lucerny už ale přerážejí další tóny neuvěřitelně drsného zvuku lehce rozladěné červené lubovky a první slova legendární pecky

Roll Over Beethoven

, krákaná do přistaveného mikrofonu známým sentlouiským dialektem:

"I'm gonna write a little letter, gonna mail it to my local DJ, It's a rockin' rhythm record, I want my jockey to play, Roll Over Beethoven, I gotta hear it again today?"

Stojím v novinářské zóně

asi třicet centimetrů od zmíněného mikrofonu a úplně zapomínám, proč tady vlastně jsem. Po červeném koberci se na pódiu prochází chlápek v červené košili, s červenou elektrofonickou kytarou na krku, a bílou námořnickou čapkou na hlavě (tak trochu ve stylu Counta Baseyho), a střídavě se šklebí tu do publika, tu na své dnešní doprovodné combo

Joe Richardson Express

, tvořené třemi ostrými hochy z Texasu.

To už se ale do prvního bouřlivého potlesku rozjíždějí další klasické rokenroly (*School days, Sweet Little Sixteen, Nadine*

?), a mě začíná pomalu docházet, že právě v tuto chvíli se mi naskytla jedinečná šance chvilkového exkurzu přímo do nitra samé podstaty téhle muziky, patrně jediná v celém mém životě. Na pódiu pražské Lucerny stojí neuvěřitelně charismatický zpěvák a kytarista, který je samým ztělesněním muziky zvané rock'n'roll. Už od začátku koncertu zpívá i hraje naprosto mimo tóninu i rytmus, a přesto se jeho vysoký hlas i legendární kytrarové rify valí vyprodaným sálem a nekompromisně a naprosto dokonale válčují úplně všechno, co jim stojí v cestě.

Mohli byste v tu chvíli namítnout, že tohle není ten bájný rokenrol, který známe z uhlazených studiových nahrávek 50. let a nebo koncertů tuzemských rockových hvězd, mohli byste dokonce opustit sál a žádat v pokladně o vrácení vstupného. Mohli byste si taky myslet, že ten chlap na pódiu se zřejmě úplně zbláznil a dělá si z vás prostě jenom dobrý den, ale něco vás nutí přidat se k šilícimu davu a napínat uši i oči, aby vám neuniknul jediný tón, jediný pohyb, jediná jeho replika, či kousek z textů jeho písní. Všichni, kteří tu jsme, náhle na vlastní kůži zažíváme, jak možná kdysi vypadala tahle muzika ve svých začátcích a jak vypadá do dneška ve své naprosté nahotě, a to je nad všechny dokonalé díkce, úplné texty a bezchybná kytarová sóla. Dneska večer k nám totiž přišel rokenrol osobně. Přišel [Chuck Berry](#).

Po třetím Berryho songu na prosbu pořadatele spolu s ostatními novináři opuštím koridor pod pódiem a přesunuju se vpravo těsně vedle něj, abych se asi po čtvrt hodině prodral přímo doprostřed nabitého sálu, kde je zvuk celé kapely evidentně nejlepší. Chuck Berry je v

neuvěřitelné pohodě, nikde není ani památka po jeho dopolední rozmrzelosti, o které odpoledne informovaly tiskové agentury. Zdá se, že své legendární motto "*Udělej to za ty prachy!*" které kdysi volával během koncertů na své narychlo najaté spoluhráče, a které si od něj kdysi vyslechl i mladičkářský kytarista z Jersey jménem Bruce Springsteen, Berry stále ctí, a že se snaží ze všech sil, aby se i pražské publikum při jeho show dokonale bavilo. Berry proto sype z rukávu další a další své pecky (například *Carol, Memphis Tennessee, Rock and Roll Music* ?) a velice umně je kloubí s bluesovými standardy svých stejně slavných chicagských soupeřů z 50. a 60. let. Přitom nepřestává publikum bavit svými originálními prupovídkami a jakoby starostlivou supervizí nad doprovodným klávesistou, jemuž v jednu chvíli nezištně pomáhá hrát pianové basy.

Ten největší improvizací moment celé show má však teprve přijít. Zhruba ve dvou třetinách koncertu, během skladby *Every Day I Have the Blues* od B.B. Kinga přestává být už i otrlý rebel Berry spokojený se zvukem své kytary, která už prakticky vůbec neladí, a posílá svého baskytaristu do zákulisí, aby s tím rychle něco udělal. V publiku pomalu ustává aplaus za nedohranou dvanáctkou a Berry se rozhlíží po pódiu, jak by sobě i nám čekání na svou kytaru zkrátil. Chápe se proto opuštěné baskytary a s ironií sobě vlastní na ní začíná hrát kytarovým trsátkem melodii a po chvíli do ní i vykřikovat útržky textu, v němž pobavené publikum po chvíli poznává Stingovu slavnou skladbu

Every Breath You Take

. Celá Lucerna se chechtá, baskytarista se však stále nevrací. Berry tedy zanechává zdařilého parodování, bleskurychle se přesunuje za klávesy, a s téměř brilantním klavírním doprovodem se - notně podporován tleskáním publika - pouští do starého bluesového standardu

Key To the Highway

V jeho průběhu se však na pódiu objevuje kytara, a tak si vytáhlý chicagský showman opět přehazuje přes ramena její barevný popruh a s novou razancí se vrhá do víru strhujícího rokenrolového tempa. To je ještě krátce před závěrem přerušeno přisprostlou halekačkou *My Ding A Ling*

- tu hraje Berry bez comba pouze za doprovodu kytary, nutíc při tom publikum do sborového zpěvu vybraných pasáží - a pak se přes jednu ze svých nejznámějších skladeb, o malém Johnym z lesní chatrče, jehož kytara zní jako zvon, přelévá show - v tu chvíli vygradované Berryho pověstným "kachním krokem" - do poslední instrumentálky, v jejímž průběhu zve legendární rokenroller na pódium asi dvacet go go tanečnic, nutno podotknout, že ve své oblíbené věkové kategorii.

Slyšel jsem hrát Chucka Berryho

Napsal uživatel Šaolín
Čtvrtek, 20 Leden 2005 04:00

Starý rokenrolový veterán a ostrý hoch Chuck Berry, nyní hodný a usmívající se strýček, postává s kytarou skromně na kraji pódia, a po chvíli se nenápadně, ale neodvratně jeho červená košile a vytahané šedé tesilky noří do hlubin zákulisí, odkud ještě asi dvě minuty zní jeho neopakovatelné sólo, umocněné zpocenou a finišující kapelou. Ještě poslední dvě minuty si tedy vychutnávám ten důvěrně známý a zbožňovaný kytarový "boogie" rytmus. S posledním tónem kapely je tu najednou i konec představení. Lucerna doslova šílí, zpoza tmavě červené opony však už nikdo nevychází. Chuck Berry zmizel tak nenadále, jako se objevil, a v tuto chvíli už s největší pravděpodobností ve Štěpánské ulici usedá do půjčeného luxusního Mercedesu, aby se ospalými pražskými ulicemi přesunul do svého hotelového apartmá kousek za centrem. V duších nadšeného davu přeplněné a po střechu našplapané Lucerny za sebou ale tenhle muzikant zanechal nesmazatelnou a jedinečnou stopu zrovna tak, jako za sebou zanechal nesmazatelnou a jedinečnou stopu v historii hudby zvané rock'n'roll. Jsem rád, že jsem mohl být při tom.